

sobem proti zjištění rozsudku, dovozenému správně z posudku znalců a z výsledků průvodního řízení, že jednání obžalované bylo zdraví Aurelie H-ové velice nebezpečným, že obžalovaná již dle přirozených následků svého jednání mohla seznáti, že tím přivoduje se nebezpečí pro zdraví lidské, a dokonce že si toho byla vědoma. Nelze tedy přihlížeti k těmto vývodům. S hlediska zmatku čís. 10 Šu 281 tr. ř. stížnost uplatňuje, že obžalovaná nemohla býti uznána vinnou přestupkem Šu 343 tr. zák. a přestupkem Šu 431 tr. zák., jelikož skutková podstata přestupku dle Šu 343 tr. zák. obsahuje veškeré znaky skutkové podstaty Šu 431 tr. zák., a podle pravidla, že předchází speciální zákon zákonu všeobecnému, obžalovaná mohla býti uznána vinnou jen přestupkem Šu 343 tr. zák. Stížnost jest odůvodněna. Rozsudek zjišťuje, že Aurelie H-ová hledala rady a léčení u obžalované, by se jí vrátila menstruace, a že obžalovaná, provozujíc neoprávněně lékařství po živnostensku, podávala jí léčivý čaj, pilulky a kapky, a když se výsledek neobjevil, vyčistila H-ové, která trpěla také bělotokem, rodidla jehlicí vatou omotanou. Čin ten, tvořící celek, t. j. neoprávněné provozování lékařství, nelze však dělití, aniž lze podřaditi jej podle toho, zda bylo ohroženo zdraví neb život lidský také in concreto čili nic, v onom případě pod skutkovou podstatu Šu 431 tr. zák. a v případě druhém pod skutkovou podstatu Šu 343 tr. zák., zvláště když zákon sám v Šu 343 tr. zák. mluví o případech konkrétního ohrožování, stanově zvláštní trestní sazby podle velikosti škody, která nastala z lékařství neoprávněně provozovaného. Bylo tedy správně podřaditi veškeré jednání, obžalované za vinu kladené, jen pod skutkovou podstatu Šu 343 tr. zák. Ježto podřadění části jeho pod ustanovení Šu 431 tr. zák. vzhledem k tomu, že nalézací soud vzal za přitěžující souběh obou přestupků, stalo se v neprospěch obžalované, jest rozsudek v tomto směru ve smyslu Šu 281 čís. 10 tr. ř. zmatečným.

Čís. 1410.

»Nepravou váhou« ve smyslu Šu 199 písm. c) tr. zák. jest nejen vadnost a nesprávnost mechanismu váhy samé, nýbrž jest jí každá váha, jejíž způsobilost, správně vážití, jest jakýmkoliv způsobem porušena a správnost vážení znemožněna.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1923, Kr I 1133/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 4. září 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 199 c) tr. zák., — mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., namítá zmatečnou stížnost, že o nepravé váze, kterou činí jen taková okolnost, která je s váhou nerozlučně spojena a nedá se od ní odloučiti, nemůže

býti řeči, v tomto případě, v němž na jedné míse řádné váhy onen kousek slaniny nebyl nějak uměle připevněn, nýbrž byl prostě na ni přilepen tak, že jej kupující viděti mohli. Námitka je v první své části právně bezpodstatná. Již v rozhodovacích důvodech dovozuje se správně, že pojmem »nepravé váhy« nesluší rozuměti jen takovou vadnost a nesprávnost, která tkví v mechanismu váhy samé, nýbrž že sluší pojem ten vykládati v ten smysl, že mu odpovídá každá váha, jejíž způsobilost, správně vážit, je jakýmkoli umělým způsobem porušena a správnost vážení znemožněna. Tomuto právnímu hledisku nalézacího soudu dlužno přisvědčiti, a schváliti jeho použití na tento případ tím spíše, kdyžtě dle rozsudkových zjištění ona změna, kterou váha učiněna byla váhou nepravou, trvala po značně dlouhou dobu. Povahy změny, činící váhu váhou nepravou, nepozbyla ani tím, že byl onen kousek slaniny na miskou váhy pouze přilepen; rozsudkové zjištění, dle něhož byl kousek ten již zelení prolezlý a tudíž starý, a že byl na misce přilepen již po značně dlouhou dobu, nasvědčuje neklamně tomu, že byl s miskou váhy uveden v takové spojení, které ji činilo trvale váhou nepravou.

Čís. 1411.

O »zadržení« ve smyslu Šu 183 tr. zák. lze mluvit jen tehdy, od-pírá-li bezprávně ten, komu byla věc svěřena, jí vydati přes to, že nastala povinnost k vydání, předpokládaje, že tento bezprávný stav chce učiniti trvalým.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1923, Kr I 1363/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 18. listopadu 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle Šu 183 tr. zák. a opravil rozsudečný náleznalézacího soudu, pokud jim vyřčeno bylo, že obžalovaný zadržel si »kolo«, v ten způsob, že zadržel si různé součástky kola, které mu bylo svěřeno k opravě, v hodnotě, převyšující 200 Kč.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje pouze důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. Dovojuje, že se obžalovaný nedopustil ničeho trestného tím, že přes opětovné vyzvání P-ovo nespravil rozlámáného kola, jež mu P. s příslušnými součástkami za účelem opravy svěřil. Jde prý o pouhý poměr soukromoprávní: P. jako příkazatel jest oprávněn žalovati stěžovatele na dodržení smlouvy, t. j. na vykonání převzatého díla (opravy kola), po případě na náhradu škody. V žádném případě prý nelze mluvit o tom, že si obžalovaný zadržel kolo, kdyžtě rozsudek sám zjišťuje, že jednak zaměnil některé součástky kola za jiné a jednak že bezprávně nakládal jinými součástkami, které nyní chybí, kola samého však ani nezadržel ani si nepřivlastnil. Stížnosti lze přiznati